

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Jules Lermine: A. B. (τέλος). — ΠΥΡΕΤΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, μετάφρασις Κλεοπάτρας Νικολαΐδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἥδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΔΑΝ

[Συνέχεια]

Ὅτε ὁ κατακερματισθεὶς οὗτος στρατός εἰσῆλθεν εἰς Ἑλβέν, συνέβη τι περιεργότατον καὶ κατάπληξιν ἐμποιοῦν.

Ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ, ὁ ἀδελφὸς τῶν πολιορκουμένων, παρέσχε τὰς πρώτας βοηθείας εἰς τοὺς τραυματίας.

Ὁ τάλας, ἔμαθε συγχρόνως τὸν θάνατον τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, τὴν ἀπόφασιν τῶν ἀδελφῶν του καὶ τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπέλπιδος τούτου σχεδίου.

Ὁ πεταλωτὴς Κκουσὰκ τῷ ἔφερεν ἐπιστολὴν τοῦ ἱερέως, ὅστις ἐπληροφόρει αὐτὸν περὶ τῶν συμβάντων καὶ ἰκέτευεν αὐτὸν ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν του νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν. Ἡ μήτηρ του ἦν ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ πρεσβυτέρειον.

Ὁ ἱερεὺς ἐβεβαίωσεν αὐτόν, δι' εὐλαβοῦς ψεύδους, ὅτι τὸ πᾶν ἦν ἐν τάξει καὶ ὅτι

ἂν μετέβαινε θὰ εὕρισκε βεβαίως κενὴν τὴν οἰκίαν· ὅτι ἡ ἀδελφή του εἶχε τελευταῖόν τι μέσον σωτηρίας, ὅπερ διὰ τῆς παρουσίας του θὰ ἐματαιοῦτο· ὅτι τέλος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ αὐτῷ σαφέστερον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ στρατοῦ, ὁ Κλαύδιος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ζουάννας καὶ ἐκλαυσεν εἰς τινα γωνίαν.

Ἦθελε ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντέστη ἡ κυρὰ Νικόλ.

— Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω, εἶπεν αὐτῷ.

Ἡ ἀσθενὴς ἦν ἤδη ἐκτὸς κινδύνου.

Ἦκουε τοὺς λιγμοὺς τοῦ νεανίου.

— Κλαύδιε, τί ἔχεις; ἠρώτησε.

— Τίποτε.

— Καὶ κλαίεις;

— Δὲν εἰςεύρω καὶ ἐγὼ διατί εἰμαι τεθλιμμένος.

— Μὲ ἀπατᾷς.

Ὁ Κλαύδιος ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Ζουάννα, εἶπεν αὐτῇ, λυποῦμαι

διότι πρέπει νὰ φύγω.

Ἐκείνη ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

— Ἄν με ἀφήσῃς, εἶπε, θ' ἀποθάνω χωρὶς σέ.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν ὁ Κλαύδιος, διατί νὰ ζῶ ἔτι;

Ἦθελε τὰ πάντα νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ, τὴν ἀπελπισίαν του, τὸ ὄνειδος, πλὴν δὲν ἐτόλμα.

Καὶ ὅμως ἡ ὁμολογία αὕτη θὰ ἐλάφρυνεν αὐτόν.

Ἄλλ' ἡ Ζουάννα ἦν τόσο ἀδύνατος ἔτι! Τὸ παραμικρὸν ἠδύνατο νὰ τὴν φοβέυσῃ.

Ὁ Κλαύδιος λοιπὸν κατέπιε τὴν καταβιβρώσκουσαν αὐτὸν ὀδύνην καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἑδρας, παρὰ τὴν κλίνην.

— Κλαύδιε, ὑπέλαθεν ἡ κρεολή, μοὶ κρύπτεις τὰς θλίψεις σου. Δὲν εἰμαι λοιπὸν πλέον ἡ φίλη σου; Τί ἔχεις; Ὀμίλει.

— Δὲν δύναμαι.

Ἡ Νικόλ εἰσήρχετο.

Ἦκουσε καὶ τὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν ἀπάντησιν.

— Τί ἔχει, εἶπε, κόρη μου; νά, σέ ἀ-

γαπᾷ καὶ εἶναι ἀπηλπισμένος, διότι εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου συμβαίνουν φοβερά πράγματα. Οἱ ἀδελφοί του, ὡς λέγουν, ἐφόνευσαν τὴν δεσποσύνην δὲ Φοντερόζ. Διατί; Δὲν εἰςεύρει κανεὶς. Ἦθέλησαν νὰ τοὺς συλλάβουν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ὑπερασπίσθην ὡς Κερανδάλ. Οἱ χωροφύλακες ἔφυγαν κακὴν κακῶς καὶ ὁ Κλαύδιος ἔδεσε τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἐπροξένησαν οἱ ἀδελφοί του εἰς αὐτούς. Αὐριοῦν ἡ ἑπαυλις θὰ καταστραφῇ διὰ τηλεβόλων ἢ ἄλλως πως καὶ οἱ ἀδελφοί του θὰ σφαγοῦν, ἂν δὲν φύγουν τὴν νύκτα. Ἐγὼ ὅμως τοὺς γνωρίζω. Θὰ προτιμήσω νὰ τοὺς κάμουν κομμάτια παρὰ νὰ ὑποχωρήσω. Τέλος πάντων, ὅλαι αἱ δυστυχίαι ἦλθον ἀπὸ τὴν παραφροσύνην τῆς Μαριάννας. Σὺ τώρα, κόρη μου, ἐσώθης καὶ ὀφείλεις τὴν ζωὴν σου εἰς τὸν Κλαύδιον· πρέπει λοιπὸν νὰ σώσῃς καὶ σὺ αὐτόν, διότι ἄλλως δὲν εἰςεύρω τί θ' ἀπογείνη.

Ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συγκρατουμένη ὀδύνη τοῦ Κλαυδίου ἐξερράγη.

— Ἐλα, ὑπέλαθεν ἡ Νικόλ, μὴ μὰς σπαράξεις τὴν ψυχὴν. Δὲν εἶναι καλὸν πρᾶγμα νὰ κλαίῃ ὁ ἀνὴρ.

Ἡ Νικόλ ἐκράτει αὐτὸν σφιγκτὰ εἰς τοὺς βραχίονάς της.

— Δὲν θὰ σὲ ἀφίσω νὰ κινηθῇς ἀπ' ἐδῶ, εἶπε.

— Δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ἀφήσω ν' ἀποθάνουν χωρὶς ἐμέ, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπανίδω καὶ νὰ τοὺς ἀσπασθῶ.

— Εἶναι φρονιμότεροι ἀπὸ σέ. Δὲν θέλουν νὰ ἐξέλθῃς καὶ δὲν θὰ ἐξέλθῃς. Ἐπειτα δὲν θὰ σὲ ἀφήσουν νὰ εἰσέλθῃς ἐκεῖ. Τὰ εἰςεύρω ὅλα. Ὁ Ζοσίλ μοὶ ἔφερε μίαν ἐπιστολήν.

— Τί ἔλεγε;

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀπ' ἔξω.

«Καλὴ μου Νικόλ,

Ἐχάθημεν. Δὲν θὰ μὰς ἐπανίδῃς. Ἄν μὰς κατηγορήσουν νὰ μὰς ὑπερασπισθῇς. Δὲν δύναμεθα πλέον νὰ ζήσωμεν μεθ' ὅσα λέγονται δι' ἡμᾶς. Ἄν ἐφονεύθῃ ἡ λατρευτὴ Καικιλία δὲ Φοντερόζ, δὲν ἐφο-

νεύθη δια τὸ χρῆμα, ἀλλὰ διότι δὲν ἠθέλαμεν ν' ἀνήκη εἰς ἄλλον. Ἐπρωτίμησα νὰ τὴν ἰδῶ νεκρὰν ἢ νυμφευμένην μετὸν ἄθλιον δ' Ἀμβραχῆς, τὸν ὅποιον δὲν ἠθελεν ἄλλως τε. Ἀργὰ τὸ ἐμάθομεν.

«Φίλησε ἐκ μέρους μας τὸν Κλαύδιον καὶ κράτησέ τον. Ἄς μὴ μᾶς καταρασθῇ.

»Ὁ φίλος σου

»Κορεντίνος».

«Εἰπέ, πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ ἔπαυλις θὰ καταστραφῇ· ὅτι θὰ εὕρῃ ὑπὸ τὴν μεγάλην πλῆκκα τοῦ λινοῦ ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία θὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Θὰ ἦναι πλούσιος. Ἄς ἐπανορθώσῃ τὸ ἄδικον, τὸ ὅποιον ἐπραξαν οἱ Κερανδάλ εἰς τὴν δεσποσύνην Τρελάν, καὶ ἃς μᾶς ἐνώσῃ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον».

Ὁ Κλαύδιος ἐδίσταζεν ἔτι.

— Καὶ ἡ Ἀγνή; ἠρώτησεν.

— Ὁ ἱερεὺς εἶπεν ὅτι εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ. Οἱ Κερανδάλ ἔχουσι φίλους.

— Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν, Νικόλ, ἐπληρώθησαν;

— Ὅχι, ἡ πρώτη πληγὴ των θὰ ἦναι ἡ τελευταία. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τοὺς ἀδελφούς σου!

Ἐν βλέμμα τῆς Ζουάννας ἐξήλειψε πάντα αὐτοῦ δισταγμόν.

Ἐμεινεν.

Ἄλλως τε ἡ Νικόλ ἦν ἐκεῖ προσέχουσα.

ΚΔ'

Ἡ ἀπότισις.

Ὁ διοικητὴς Κορνουλιέ ἦν ἄνθρωπος εὐερέθιστος καὶ χολώδης, τὸ δὲ αἷμα εὐκόλως ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Ὅτε ἡ ὑποχώρησις τῶν στρατευμάτων του ἐβεβαίωθη, ὁ δὲ λοχαγὸς Βαλιγὰν κατησχυμένος ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του, ὁ διοικητὴς Κορνουλιέ κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ὀργῆς, ὥστε ὀλίγου δεῖν νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν, ὁ δὲ ἱατρὸς κληθεὶς δὲν ἠδυνήθη ὀρισμένως ν' ἀποφανθῇ ἂν τὸ αἷμα ἢ ἡ λύσσα ἀπέπνιγεν αὐτόν.

Συνῆλθεν οὐχ ἥττον καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸν ὑφισταμένον του μετὰ τσαύτης κομπορημοσύνης, ὥστε ὁ ταλαίπωρος λοχαγὸς Βαλιγὰν, συνειδὼς ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του καὶ ἀπωλέσας τὴν ὑπομονήν, τῷ ἀπεκρίθη εὐλόγως:

— Ἦθελα νὰ σὰς ἔβλεπα ἐκεῖ.

— Θὰ μὲ ἰδῶσιν, εἶπε ξηρῶς ὁ διοικητὴς. Ναί, θὰ μὲ ἰδῶσιν. Εἶναι σοβαραὶ αἱ πληγαὶ τῶν ἀνδρῶν σὰς;

— Δὲν πιστεύω, διοικητὰ μου. Αὐτοὶ οἱ Κερανδάλ μᾶς ἐφείσθησαν, διότι ἠδύναντο νὰ μᾶς φονεύσωσιν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπιτήδες ἐσκόπευον χαμηλὰ.

Ὁ διοικητὴς Κορνουλιέ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ διβανίου του μετὰ προφανοῦς χαρᾶς:

— Ὑπῆρχεν ἔν μέσον, λοχαγέ, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸ ἐσκέφθητε.

— Ποῖον μέσον, διοικητὰ μου;

— Διάβολο! ἔπρεπε νὰ τοὺς πολιορκήσητε καὶ νὰ τοὺς ὑποτάξητε.

— Διὰ τῆς πείνης;

— Βεβαίως.

— Τὸ ἐσκέφθη, ἀλλ' ἦτο ἀνεφάρμοστον τὸ μέσον.

— Διατί;

— Διότι ἔχουσι πολλὰς προμηθείας.

— Τότε πρέπει νὰ καταστραφῇ ἡ ἔπαυλις διὰ τοῦ τηλεβόλου.

— Εἶναι τὸ καλλίτερον.

— Ἔστω! ἀλλ' ἡ ἐφοδός σας, λοχαγέ, δὲν σὰς περιποιεῖ τιμὴν. Εἰκοσι ὀκτὼ ἄνδρες ἐκτὸς μάχης ἐνώπιον ἀπλῆς καλύβης!

— Πηγαίνετε νὰ τὴν ἰδῆτε, διοικητὰ μου, αὐτὴν τὴν καλύβην καὶ θὰ μεταβάλλητε γνώμην.

— Θὰ ὑπάγω, εἶπεν ὁ διοικητὴς.

Οὐδαμῶς μετέβη.

Ἐπρωτίμα νὰ μεταβιβάξῃ εἰς ἄλλους τὰς δυσχερεῖς ἐκδρομὰς.

Εἰς Πενοέ, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, τὸ θέαμα ἦν φρικαλέον καὶ ἀπελπιστικόν.

Ἐξώθεν ἡ ἔπαυλις ἦν διάτρητος ἐκ τῶν σφαιρῶν, τὰ δὲ παράθυρα κατασυντετριμμένα.

Ὁ Ἰῶ, ἀπελπίς καὶ σιωπηλός, ἴστατο πάντοτε γονυπετὴς παρὰ τῇ προσφιλεῖ του Ροζίνα, ὁ δὲ Κορεντίνος εἶχεν ἐπανεέλθει πλησίον τοῦ λειψάνου τῆς Καικιλίας.

Πάντες ἐν τῇ ἐπαύλει ἐσίγῳν.

Ὁ ἱερεὺς, τῇ βοήθειᾳ τῶν γειτόνων, εἶχε μεταφέρει τὴν Μαριάνναν εἰς τὸ πρεσβυτέριον.

Ὁ Ζεαννῖνος ἠγρύπνει παρ' αὐτῇ, τὸ τέλος ὅμως τῆς δυστύχου γυναικὸς ἦν λίαν προσεχές.

Ἡ Ἀγνή παρακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱερέως νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα τῆς ἡρνήθη.

— Αὐτὸ λέγεται αὐτοχειρία, εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

Ἐκείνη ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἄς μὲ κρίνῃ ὁ Θεός! ὑπέλαβεν ἀπλῶς.

Τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας ὁ Ἰάκωβος ἐξῆλθεν, ἀφοῦ εἰδοποίησε τὸν ἀδελφόν του.

Εἶχεν ὑπόθεσιν τινα νὰ τελειώσῃ.

Προτοῦ ἐξημερώσῃ, τὴν τρίτην ὥραν τὸ βραδύτερον θὰ ἐπέστρεφεν.

Οὐδεὶς ἠρώτησεν αὐτόν ποῦ μετέβαινεν.

Ὁ Κορεντίνος μόνον παρετήρησεν ὅτι ὅτε ἐξήρχετο ἔφερε μεθ' αὐτοῦ σχοινίον καὶ παλαιὰν μεγάλην μάχαιραν, ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς ὁποίας ὑπῆρχε κεχαραγμένη ἡ λέξις: *Δαγκάνω*!

Ἦτο ἡ ρῆσις τῶν Κερανδάλ.

Τὴν τρίτην ὥραν, ὡς προεῖπεν, ἐπανῆλθεν εἰς Πενοέ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ μαγειρείου πρὸ τῆς ἐστίας καὶ ἐκοιμήθη μέχρι τῆς ἡμέρας.

Δύο ὥρας βραδύτερον οἱ εἰς τὰ ἔργα των μεταβαίνοντες ἐργάται παρετήρησαν παραδόξον τι ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κύριου Λεσγιδοῦ.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ κατῴκει μόνος μετὰ γηραιᾶς ὑπηρέτιδος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Βὰν εἰς Πορνιγούεν εἰς καλύβην κειμένην ἐν μέσῳ εὐρέος κήπου.

Ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν τειχίσματος

τοῦ κήπου εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ θύρα ἀψιδωτή.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἦν καρφωμένος εἰς τὴν θύραν ἐκείνην, φέρων περὶ τὸν τράχηλον τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἀπεπνίχθη καὶ εἰς τὸ στήθος τὴν μάχαιραν ἐμπεπηγμένην μέχρι τῆς λαβῆς τῆς φερούσης τὴν ἀπειλητικὴν ρῆσιν: «Δαγκάνω».

Κάτωθεν ὁ δράστης τῆς πράξεως εἶχε χαράξῃ δι' ἀνθρακος τὴν λέξιν: Ἐπληρώθη.

Κατωτέρω δὲ ὑπῆρχεν ἡ ὑπογραφή:

Ἰάκωβος Κερανδάλ.

Ὅτε ἐξύπνησεν, ὁ Ἰάκωβος ἦν σχεδὸν χαρίεις.

Ἐν τούτοις ιδέα τις ἐβασάνιζεν αὐτόν. Παρετήρει τὴν Ἀγνήν, ἡρεμον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ὡς ἀρχαῖον ἀγαλμα, καὶ διανοεῖτο ὅτι αὕτη ὅ' ἀπέθνησκε χωρὶς ν' ἀποπλύνῃ τὴν κηλὶδα τῆς ἀτιμίας τῆς, ὡς ἐπεθύμει.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἀναλογιζόμενος τὸν δ' Ἐστρέλ ἠτένιζε θωπευτικῶς τὴν ἐλβετικὴν αὐτοῦ καρδίαν.

— Ἀ! πόσον εὐχαριστημένος θὰ ἀπέθνησκα ἂν τοῦ ἔτρωγα τὰ σπλάγγνα!

Τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ὁ ἱερεὺς ἔκρουσε τὴν θύραν.

Συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Σαμβερζό.

Ὁ Κορεντίνος ἐδέχθη αὐτούς.

Ὁ γέρον με δακρύοντας ὀφθαλμοὺς εἰσήχθη εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς ἐπαύλεως.

Τὸ θέαμα ἦν σπαραξικάρδιον.

Ὁ Ἰῶ προσηύχετο πλησίον τῆς Ροζίνας.

Ὁ στρατηγὸς ἱκέτευσε τὸν Κορεντίνον νὰ ὑποχωρήσωσιν ἵνα ἀποφύγῃσι νέα δυστυχήματα καὶ ν' ἀποδώσωσι τὸ πτώμα τῆς Καικιλίας εἰς τὴν μαρκησίαν.

— Θὰ μοῦ τὴν πάρουν ἅμα ἀποθάνω, εἶπεν ὁ Κερανδάλ, καὶ ἐλπίζω ν' ἀποθάνω εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἐξηπλωμένη ἐπὶ στρωμνῆς ἐν χαμηλῇ αἰθούσῃ μετὰ λαμπὰδα καίουσας παρ' αὐτῇ, ἐφαίνετο κοιμωμένη.

Ἐσταυρωμένος ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἀπέκρυπτε τὴν πληγὴν αὐτῆς.

Δεικνύων αὐτὴν τῷ στρατηγῷ ὁ Κορεντίνος δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐπαύλεως ὁ στρατηγὸς εἶδει τοὺς πολιορκουμένους πληθύνοντας στρατιωτῶν πεζῶν καὶ πυροβολητῶν, οἵτινες ἤρχοντο δρομαίως ἐκ τοῦ δάσους.

— Εἰς μίαν ὥραν τὸ πᾶν θὰ καταστραφῇ, εἶπεν.

— Εἴμεθα ἀποφασισμένοι, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Κορεντίνος.

— Καὶ ἡ κόρη αὕτη; ἠρώτησεν ὁ γέρον δεικνύων τὴν Ἀγνήν. Ἀφετέ την εἰς ἐμέ. Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον τῆς.

Ἡ Ἀγνή ἐρίφηθη εἰς τὸν τράχηλον τῶν ἀδελφῶν τῆς.

— Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω, εἶπεν. Ἄλλως τε, θέλω ν' ἀποθάνω.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.